

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/52/2014
Identifikačné číslo spisu:	5405204579
Dátum vydania rozhodnutia:	23.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5405204579.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ Ing. P., bývajúceho v K., 2/ R., bývajúceho v Z., obaja zastúpení Doc. JUDr. Ľubomírom Fogašom, CSc., advokátom v Bratislave, Kýčerského č. 5, proti žalovanému Urbárski spolumajitelia, pozemkovému spoločenstvu Zábiedovo, so sídlom v Zábiedove, Malá strana č. 76/2, IČO: 00 630 756, zastúpenému JUDr. Miroslavou Bobíkovou, advokátkou v Dolnom Kubíne, Hviezdoslavovo nám. č. 27, o zrušenie pozemkového spoločenstva a jeho likvidáciu, vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 2 C 34/2008, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 16. mája 2013 sp. zn. 9 Co 187/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 16. mája 2013 sp. zn. 9 Co 187/2013 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Uznesenie Okresného súdu Námestovo z 23. septembra 2013 č.k. 2 C 34/2008-467, ktorým rozhodol o trovách prvostupňového a odvolacieho konania z r u š u j e.

Odôvodnenie

Okresný súd Námestovo rozsudkom z 30. januára 2013, č.k. 2 C 34/2008-345 zrušil pozemkové spoločenstvo „Urbárski spolumajitelia, pozemkové spoločenstvo Zábiedovo, so sídlom v Zábiedove, IČO: 00 630 756“ a vyhlásil jeho likvidáciu. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v súvislosti so založením a vznikom žalovaného boli porušené ustanovenia zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločenstvách, a to:

1/ Zmluva o založení žalovaného nebola podpísaná podielnikmi, ale len predsedom spoločenstva a členom výboru, ktorí však ku podpisu tejto zmluvy neboli písomne splnomocnení ostatnými podielnikmi, ale len valným zhromaždením ešte neexistujúceho subjektu.

2/ Súčasťou Zmluvy o založení nie je zoznam vlastníkov podielov a veľkosť podielu jednotlivého vlastníka, ktorý vyjadruje váhu jeho hlasu pri rozhodovaní, pričom prezenčnú listinu z valného zhromaždenia konaného 21. januára 1996 nemožno považovať za zoznam podielnikov.

3/ Zmluva o založení žalovaného bola v rozpore so zákonom uzatvorená neskôr ako sa konalo ustanovujúce valné zhromaždenie, na ktorom mala byť schválená. Bol teda ignorovaný zákonný postup,

keď najskôr sa mala uzatvoriť zmluva a potom sa mala schváliť valným zhromaždením kvalifikovanou väčšinou všetkých hlasov.

4/ Valné zhromaždenie ako najvyšší orgán spoločenstva bolo zvolané a konalo sa jednotne a naraz pre obe spoločenstvá v obci, pričom sa nerobili samostatné prezencie podielnikov a preto nemohla byť náležite zistená ani uznášaniaschopnosť valného zhromaždenia toho ktorého spoločenstva.

5/ Zmluva o založení a stanovы žalovaného boli v čase založenia vo vzájomnom rozpore v časti týkajúcej sa voľby členov výboru spoločenstva ako aj u členov dozornej rady, keď v zmluve je zakotvená voľba tajným hlasovaním a v stanovách je zakotvená voľba verejným hlasovaním.

Súd prvého stupňa konštatoval, že za tohto stavu nezákonne založený subjekt nemôže konvalidovať svoje úkony, čo bolo snahou žalovaného na valnom zhromaždení konanom 24. júna 2012, na ktorom boli prerokované okrem iného aj zmeny ohľadom zakladateľskej listiny a stanov žalovaného, kde sú aj listy vlastníctva podielnikov spoločných nehnuteľností a zoznam týchto podielnikov, ktorý je definovaný ako nedeliteľná súčasť zmluvy o založení spoločenstva. V súlade s § 24 zákona č. 181/1995 Z.z. skúmal právny záujem žalobcov na podaní predmetnej žaloby, ktorou sa domáhajú zrušenia žalovaného a nariadenia jeho likvidácie, predovšetkým, či žalobcovia sú členmi žalovaného, ktorú skutočnosť namietal žalovaný vo vzťahu k žalobcovi 2/ a zistil, že obaja žalobcovia sú v čase rozhodovania súdu podielovými spoluvlastníkmi spoločných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, čím osvedčili záujem na tomto súdnom konaní a to za stavu, keď sú nespokojní s činnosťou orgánov spoločenstva. Pokiaľ žalobcovia už v žalobe a tiež následne vytýkali žalovanému, že spoločné nehnuteľnosti neboli v čase založenia ustálené a to aj čo do výmery, uviedol, že za stavu, keď sa evidencia týchto spoločných nehnuteľností viedla na pozemnoknižný stav to ani nebolo možné. Evidencia sa viedla na jednotlivých pozemnoknižných protokoloch pod príslušnými parcelnými číslami, pričom pozemková kniha za výmery neručila. Žalovaný teda spoločné nehnuteľnosti evidoval na vtedy aktuálny stav evidencie a takto je to vymedzené aj v čl. II Zmluvy. Súd sa taktiež zaoberal námietkou premĺčania vznesenou žalovaným a konštatoval, že pokiaľ sa žalobcovia žalobou domáhajú zrušenia pozemkového spoločenstva a jeho likvidácie, tak ide o nárok vlastnícky, založený v tomto prípade na spoluvlastníctve podielu k spoločnej nehnuteľnosti, ktorá je inak nedeliteľná a preto je potrebné vychádzať z ustanovenia § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ide teda o nárok v podobe vlastníckeho práva, ktorý sa podľa nášho právneho poriadku nepremĺčuje. Z uvedených dôvodov žalobe žalobcov vyhovel.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline rozsudkom zo 16. mája 2013 sp. zn. 9 Co 187/2013 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu žalobcov zamietol a o trovách odvolacieho konania uložil rozhodnúť súdu prvého stupňa. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po vyhlásení prvostupňového rozsudku a po podaní odvolania nastali nové skutočnosti, keď 26. marca 2013 poslancami Národnej rady Slovenskej republiky bol schválený vládny návrh zákona o pozemkových spoločenstvách, publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky 23. apríla 2013, čiastka 24 pod č. 97/2013, ktorý nadobudol účinnosť 1. mája 2013, ktorým bol zákon č. 181/1995 z.z. zrušený. Ďalej uviedol, že zákon č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločenstvách ustanovenia § 24 zákona č. 181/1995 z.z., o ktoré žalobcovia opierajú svoj návrh, úplne vynechal a teda postup, ktorý žalobcovia navrhujú v zmysle nového zákona, už neexistuje. Na nápravu nedostatkov súvisiacich so vznikom, registráciou a pôsobením pozemkových spoločenstiev podľa doterajších predpisov zákonodarcu v rámci spoločných, prechodných a záverečných ustanovení zákona č. 97/2013 Z.z. v ustanovení § 31 ods. 1 zakotvil, že spoločenstvá s právnou subjektivitou podľa doterajších predpisov sa považujú za spoločenstvá podľa tohto zákona. V zmysle § 31 ods. 5 uložil spoločenstvám založeným podľa doterajších predpisov prispôbiť svoje právne pomery ustanoveniam tohto zákona do 28. februára 2014. Iba v prípade ak spoločenstvo nesplní povinnosť podľa odseku 5, v zmysle § 31 ods. 9, zmluva o spoločenstve stráca platnosť a členstvo sa zrušuje. S poukazom na ustanovenie § 2 zákona č. 1/1993 Z.z., napadnutý rozsudok súdu zmenil tak, že žalobu zamietol.

Uznesením z 23. septembra 2013 č.k. 2 C 34/2008-467 Okresný súd Námestovo, rozhodol o trovách prvostupňového a odvolacieho konania tak, že žalovanému náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania nepriznal.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia. Žiadali, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, resp. aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodili z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. Vyjadrili nesúhlas s právnym hodnotením veci odvolacím súdom z dôvodu, že k zmene právnej úpravy platnej v čase podania došlo, avšak nie s takými právnymi následkami ako uviedol odvolací súd v napadnutom rozsudku. V dôvodoch podaného dovolania podrobne rozobrali jednotlivé ustanovenia zákona č. 97/2013 Z.z., z ktorých vyvodili záver, že v prejednávanej veci sa jednalo o absolútnu neplatnosť právneho úkonu založenia žalovaného, ktorá skutočnosť nemohla byť zhojená prijatím novej právnej úpravy v čase prebiehajúceho odvolacieho konania. Nesúhlasili ani s názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého nová právna úprava (zákon č. 97/2013 Z.z.) neumožňuje súdu na návrh rozhodnúť o zrušení pozemkového spoločenstva a o jeho likvidácii, pretože takýto postup predpokladá ustanovenia § 6 písm. b/ zákona č. 97/2013 a takýto postup vyplýva aj z dôvodovej správy k § 6 a 7 k zákonu č. 97/2013 Z.z. Napokon namietli aj nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, z ktorého nemožno zistiť dôvody, na základe ktorých odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobu žalobcov zamietol, pretože odvolací súd vo svojom odôvodnení poukázal len na všeobecné, súvisiace dôvody, avšak konkrétne dôvody rozporu so zákonom a nezákonného založenia žalovaného, nevzal do úvahy.

Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol dovolanie žalobcov zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania, pretože odvolací súd zákonným spôsobom vyhodnotil nové skutočnosti a vec správne posúdil po právnej stránke, pričom k inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nedošlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd je podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom podaného dovolania i uplatnenými dovolacími dôvodmi. Dovolacie dôvody, ktorými bolo dovolanie odôvodnené, dovolací súd pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 237 O.s.p.“), a tiež inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolatelia nenamietali, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p., a v dovolacom konaní tieto vady ani nevyšli najavo. Dovolatelia namietali, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a dovolací súd zistil, že konanie je touto vadou postihnuté.

Odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závažný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa s poukazom na § 24 zákona č. 181/1995 Z.z. žalobe žalobcov vyhovel, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v súvislosti so založením a vznikom žalovaného boli porušené ustanovenia zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločenstvách, v dôsledku čoho tento subjekt bol založený nezákonne a svoje úkony nemôže ani konvalidovať. Odvolací súd v odvolacom konaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu žalobcov zamietol z dôvodu, že po vyhlásení prvostupňového rozsudku a po podaní odvolania nastali nové skutočnosti, keď 26. marca 2013 poslancami Národnej rady Slovenskej republiky bol schválený vládny návrh zákona o pozemkových spoločenstvách, publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky 23. apríla 2013, čiastka 24 pod č. 97/2013, ktorý nadobudol účinnosť 1. mája 2013, ktorým bol zákon č. 181/1995 Z.z. zrušený. Ďalej uviedol, že zákon č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločenstvách ustanovenia § 24 zákona č. 181/1995 z.z., o ktoré žalobcovia opierajú svoj návrh, úplne vynechal a teda postup, ktorý žalobcovia navrhujú v zmysle nového zákona, už neexistuje.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorým tento súd mení rozhodnutie súdu nižšieho stupňa musí podľa názoru dovolacieho súdu obsahovať zákonné náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.), pretože pri zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom, tento súd svojím rozhodnutím nahrádza napadnuté prvostupňové rozhodnutie. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia preto musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na niektoré výsledky vykonaného dokazovania a zistené niektoré rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery a zároveň musí odôvodniť, prečo neprihliadol na ostatné skutočnosti a dôkazy, ktoré počas konania vyšli najavo. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. V prípade, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nie je z neho zrejmé, z akých skutkových záverov súd vychádzal, ktoré dôkazy mal za preukázané a ktoré nie, z ktorých výpovedí svedkov vychádzal, z ktorých vyvodil skutkové zistenia odlišné od zistení, z ktorých vychádzal súd prvého stupňa a vôbec nie je právne odôvodnené, ide o procesne nesprávne rozhodnutie. Rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať.

Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať jeho správnosť a zároveň musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné. V prejednávanej veci nie je možné preskúmať správnosť postupu odvolacieho súdu. Jeho rozhodnutie neobsahuje dostatočné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré dospel k danému právnomu záveru. Dovolací súd tak nemá možnosť posúdiť opodstatnenosť a dôvodnosť zmeny prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom, a teda ani preskúmať, či zmeňujúci rozsudok spočíva na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci.

Ústavný súd Slovenskej republiky sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Výslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva

odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Na základe vyššie uvedeného, keď rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné.

Odvolací súd však pochybil aj tým, že nepostupoval v súlade s ustanovením § 213 ods. 2 O.s.p.

Podľa § 213 ods. 2 O.s.p., ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

V prejednávanej veci odvolací súd vec posúdil podľa ustanovenia právneho predpisu, ku ktorému sa účastníci dovtedy nevyjadrovali.

Súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zákona č. 181/1995 Z.z., ktorý upravoval vznik, právne postavenie, hospodárenie a zánik pozemkových spoločenstiev, ako aj niektoré práva a povinnosti a vzájomné vzťahy členov pozemkového spoločenstva. Naproti tomu, odvolací súd svoj zmeňujúci rozsudok založil na skutočnosti, že po rozhodnutí súdom prvého stupňa bol zákon č. 181/1995 Z.z. zrušený zákonom č. 97/2013 Z.z., ktorý vynechal § 24 zákona č. 181/1995 Z.z., z ktorého žalobcovia vyvodzujú oprávnenosť podania svojej žaloby.

Podľa § 213 ods. 2 O.s.p. musia byť súčasne splnené dve podmienky, a to 1/ musí ísť o ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a 2/ toto ustanovenie musí byť pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Ustanovenie právneho predpisu je pre vec rozhodujúce vtedy, keď odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej. Ak sú súčasne splnené obe podmienky, je odvolací súd povinný vyzvať účastníkov, aby sa k novej aplikácii tohto ustanovenia vyjadrili. Za danej právnej úpravy je porušenie povinnosti zo strany súdu potrebné kvalifikovať ako odňatie možnosti účastníkom konať pred súdom. Občiansky súdny poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Sudcov iný právny názor, než je názor účastníkov konania môže súd účastníkom v priebehu konania oznámiť. Účelom oboznámenia účastníkov konania s tzv. predbežným právnym posúdením veci je zameranie dokazovania na sporné skutočnosti tak, aby sa vyslovený predbežný názor sudcu potvrdil alebo vyvrátil. Úmyslom zákonodarcu novelou § 213 ods. 2 O.s.p. od 15. októbra 2008, ako to vyplýva z dôvodovej správy k novele Občianskeho súdneho poriadku bolo v praxi zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. Uvádza sa v nej, že účastník tak bude mať možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia, resp. inštitútu na zistený skutkový stav. Ustanovenie posilňuje právo na spravodlivý proces tým, že účastník bude môcť až po samotné rozhodnutie argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu. Odvolací súd je povinný v prípade, že mieni vec posúdiť podľa iného právneho ustanovenia, vyzvať účastníkov, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Výzva odvolacieho súdu je plnením osobitného druhu tzv. mandukčnej (poučovacej) povinnosti opravného súdu. Podstatou tejto povinnosti je zabrániť odňatiu možnosti konať pred odvolacím súdom, a teda zabezpečiť riadny prístup k spravodlivému procesu aj po podaní odvolania. Princíp tzv. „predbežného právneho posúdenia vecí“ vychádzajúci aj z § 213 ods. 2 O.s.p. súvisí so zameraním sa na dokazovanie sporných skutočností, a to tým spôsobom, aby účastníci konania dostali príležitosť predstaviť vlastné argumenty týkajúce sa právneho posúdenia veci. Tým by sa mohol predbežný právny názor všeobecného súdu potvrdiť alebo vyvrátiť (III. ÚS 446/2010).

V preskúmvanej veci, z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa, odvolací súd založil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch než súd prvého stupňa, keď základom pre jeho rozhodnutie bol zákon č. 97/2013 Z.z., ku ktorému použitiu sa účastníci nemali

možnosť vyjadriť. Účastníkom konania tak v danej procesnej situácii odvolací súd odňal možnosť namietat' správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní.

V súlade s § 213 ods. 2 O.s.p. mal odvolací súd vyzvať účastníkov, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovení iného právneho predpisu, podľa ktorých mienil danú vec posúdiť. Zo spisu vyplýva, že odvolací súd takto nepostupoval a účastníkom nevytvoril procesnú možnosť vyjadriť sa k aplikácii zákona č. 97/2013 Z.z., ktorý pri doterajšom rozhodovaní veci nebol použitý a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúci. Jeho procesný postup v dôsledku toho vykazuje vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov vyššie uvedených rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, pričom zároveň zrušil aj závislé uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté o trovách prvostupňového a odvolacieho konania (§ 243b ods. 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.